

разия писмото да не иде по назначението си, а да падне въ опасни рѣцѣ. Той бѣше увѣренъ въ пълната прѣданность на Марийка, но не смѣя да ѝ натовари само съ устна порѣчка, да не би по простодушието си да напакости.

За да вгълни още по-дълбоко въ ума на Марийка съвѣтитѣ си и важността на мисията ѝ, той прибави тихо:

— Защото, Марийке, ако изгубишъ писмото, или се измамишъ да кажешъ другиму, че ме си видѣла, и дѣка се криеж, турцитѣ ще дойдѣтъ и ще ме заколѣтъ... Варди, гълѣбче!

При тия думи Марийкиното лице станъ изведнѣжъ сериозно и уплашено, и ржката ѝ неволно попипа мѣстото подъ мишницата, дѣто стоеше оврѣна подъ дрѣшката ѝ Бойчовата записка.

— Азъ щѣ идѣ да обадѣ на чича, че ще идѣ за хлѣбъ, каза Марийка.

— Добрѣ, Марийке, само помни хубаво каквото ти казахъ.

Марийка, влѣзе въ чарковетѣ.

Бойчо се притули пакъ задъ единъ камъкъ и чака да види Марийка, като трѣгне.

Той чакá цѣлъ часъ, въ страшно безпокойство.

Най-послѣ видѣ босата Марийка че излѣзе и заприпка по остритѣ камъни, що застилахъ пѣтеката, и се опѣти къмъ Бѣла-Черкова.

VII.

Неуспѣхитѣ на Марийка.

Когато излѣзе на полянката прѣдъ мѣнастиря Марийка се спрѣ заплхтияна и се озърнѣ безпокойно, но видѣ, че никой ѝ не видѣ, и тя пакъ тичишката продължи пѣтя си. До самия градъ тя не срѣщнѣ ни една жива душа, къртъ бѣше запусѣлъ, пуста се видѣше и улицата, изъ която щѣше да влѣзе сирачето. Изведнѣжъ Марийка пакъ